

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

29. LEDNA 2017

Z obsahu:

O falešných nadějích vkládaných do idolů

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 11. 1. 2017

- strana 2 -

Světlo k osvětlení pohanů a sláva svého lidu Izraele

P. Štefan Ištvanik CSsR

- strana 4 -

Protikřesťanské nápisy džihádíšť v němčině

- strana 5 -

Mariina doba

- strana 6 -

Oběť mše svaté

- strana 8 -

Výchova k modlitbě (1)

P. Dominik Wider OCD

- strana 10 -

Suma o darech svatého Josefa (57)

- strana 11 -

V pekle Budapešti

P. Werenfried
van Straaten
a maďarské povstání
před šedesáti lety

- strana 12 -

Girolamo Romanì (Romanino) (kolem 1485 - kolem 1566): Uvedení Páně do chrámu

O falešných nadějích vkládaných do idolů

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 11. 1. 2017, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Během prosince a v první části ledna jsme prožívali adventní a potom vánoční dobu, liturgická období, která v Božím lidu probouzejí naději. Mít naději je primární potřeba člověka, tedy doufat v budoucnost, věřit v život a takzvaně „pozitivně“ myslet.

Je však také důležité, aby tato naděje byla vkládána v to, co opravdu může pomáhat žít a dávat našemu životu smysl. A proto nás Písmo svaté varuje před falešnými nadějemi, které prezentuje tento svět, a demaskuje jejich zbytečnost i ne-

smyslnost. Činí tak různými způsoby, ale především odhaluje prolhanost idolů, do nichž je člověk neustále pokoušen vkládat svoji důvěru, a tak z nich dělat předmět svoji naděje.

Zejména proroci a mudroslovné spisy to zdůrazňují a dotýkají se neuralgického bodu cesty víry, kterou se věřící ubírá. Věřit totiž znamená svěřovat se Bohu; kdo má víru, důvěruje Bohu. Přicházejí však chvíle, kdy se člověk střetne s životními těžkostmi, zakusí slabost této důvěry a pocítí potřebu jiných jistot, hmatatelných a konkrétních. Tehdy jsme pokoušeni

hledat také prchavé útěchy, působící dojmem, že vyplní prázdnotu samoty, a polevit ve svém úsilí věřit. A myslíme si, že tyto jistoty lze nalézt například v penězích, ve spolčování se s mocnými, v mondénosti a ve falešných ideologiích. Někdy je hledáme u takového boha, který by plnil naše prosby a kouzelně zasahoval do reality, aby se stala takovou, jakou si přejeme. Idol jako takový však nemůže dát nic, je bezmocný a prolhaný.

Nám se však modly líbí, moc se nám líbí! Jednou jsem se v Buenos Aires *Pokračování na str. 9*

Matka Boží, Panna Maria, je naší Vojevůdkyní v zá-pase o spásu světa. Proč právě ona, která je „pouhým člověkem“? Odpověď nalezneme na následujících stránkách Světla. (str. 6–7) Tak to Bůh ustanovil hned po prvním hříchu Adama a Evy, když postavil Ženu a její potomstvo v nepřítelství vůči pekelnému hadovi. A tato Žena, Neposkvrněná Početí, obdržela všechny potřebné milosti ke stěžejnímu úkolu v dějinách spásy. Samotný posel Boží, archanděl Gabriel, ji nazval „milostiplná“. Nemůže být pochyb o tom, že Pannu Marii pro svoji spásu a záchranu světa z moci satanovy nutně potřebujeme, a to z blahodárného „rozkazu Nejvyššího“.

Ačkoliv by Maria jako Matka Božího Syna, a tedy Bohem nejvyšš omilostněná nemusela dodržet předpisy o očišťování, přesto přichází s Ježíšem do chrámu, aby vykonala, co nařizoval Zákon. (str. 4–5) I v tom vnímejme její vůdcovskou roli: chce konat to, co je pro člověka dáno Zákonem, to, co je člověk povinován vůči Bohu, chce být jako každý jiný člověk – i přesto, že dobře ví, jaké milosti se jí dostalo. To je pravá pokora, která je oním vítězným praporcem nad satanovou vlajkovou lodí – pýchou. Jestliže má být satan poražen, on, který je otcem pýchy a lži, pak jediný způsob, jak toho dosáhnout, je

Editorial

žít v nefalšované pokoře před Bohem, jenž je Otcem pravdy, je Pravda sama.

Být pokorný před Bohem však znamená pasivně čekat, co Bůh pro svět udělá. Každý katolík jako jednotlivec a Ježíšova církev jako celek jsou povoláni ke svému specifickému úkolu v dějinách spásy. Je třeba být aktivní: Nikoliv složit ruce v klín, ale spíše složit ruce s prsty nasměrovanými k nebi a s modlitbou v srdci i na rtech vyjít vstříc k záchraně světa z moci satanovy. První místo zde zaujímá oběť mše svaté a úzké spojení s Božím Synem Ježíšem ve svatém přijímání. Je tolik svatokradeží a zneuctění Svátosti oltářní! A skrze ně dává člověk moc satanovi, který ji bezostyšně využívá k lidskému neštěstí a ke zničení lidských duší. (str. 8–9) Proto je tak důležité, abychom přijímali Tělo a Krev Páně s láskou a vírou, nejlépe i na smír za hříšné skutky vůči Svátosti oltářní. Hodné přijetí Těla Páně pochopitelně vyžaduje být ve stavu posvěcující milosti, tedy žít v náruči Boží, kam satan nemůže. Tím se satanova moc oslabuje. A takto může každý věřící katolík v lásce pomoci Panně Marii, aby se na zemi mohlo brzy uskutečnit vítězství jejího Neposkvrněného Srd-

ce. Je to velký úkol každého z nás, velmi zodpovědný.

Spojí-li se modlitba s konkrétními skutky lásky k Bohu a k bližnímu, pak je to vysoce účinná zbraň proti satanovi, jehož jedinou snahou je člověka vzdálit od Boha a cílem přivést lidskou duši k věčné záhubě, a to i skrze neštěstí, války, pronásledování. Vzácným dokumentem doby je maďarské povstání před 60 lety. V osobě P. Werenfrieda van Straatena máme příklad toho, jak spojení duchovního světa s reálným světem funguje a čeho všeho může dosáhnout modlitba, zde modlitba růžence (str. 12–13). Tedy opět je to Panna Maria, kdo se ukazuje jako vítězná Vojevůdkyně v boji proti satanovi.

Hluběji se ponořit do tajemství modlitby nám pomůže tematický text na pokračování z knihy *Řeholní formace*. (str. 10–11) Bohu zasvěcené osoby společně slaví své zasvěcení právě o svátku Uvedení Páně do chrámu. A jelikož to jsou ženy a muži modlitby, kde jinde čerpat bližší poznání a sílu, než z bohatého duchovního pokladu, který řeholní život a kontemplativní teologie nabízí? Přivzeme pak k tomu vědomě také Bohem ustanovenou Vojevůdkyni, jež rozdrtila satanovi hlavu a jejíž Neposkvrněné Srdce nakonec zvítězí!

Daniel Dehner

Božský Mistr, následován velkým zástupem, vystoupil na návrší, aby přednesl programové prohlášení svého království. Chceš-li opravdu patřit mezi jeho učedníky, dnes je tvoje místo u jeho nohou. Abys mohl porozumět jeho poselství, musíš mu naslouchat srdcem a myslí ničím nezatíženou a otevřenou pro Boží slovo. V tom, co nyní uslyšíš, je nejen nekonečná moudrost věčného Slova, ale i Ježíšova třicetiletá osobní lidská zkušenost. Vzbud' ve svém srdci hlubokou důvěru ke svému Mistru a vnitřně se ztiš, aby tě nerušily tvoje dosavadní návyky, závislosti, ani nic z toho, v čem jsi dosud především hledal své potěšení.

To, co uslyšíš, bude nadmíru prosté, a přece převratné. Nebyla za vším, co jsi, milá duše, dosud hledala a konala, touha po štěstí? Nenacházela jsi však často místo toho spíše zklamání a rozčarování? Nabízí se ti jedinečná příležitost dovědět se, v čem máš hledat opravdové štěstí. Nebude to však nic z toho, co dnešní svět tolik zbožňuje.

Nespokoj se s tím, že si vyslechneš Ježíšova naučení. Vrať se k nim znovu a znovu a hledej jejich pravý smysl. Všimni si především, jak prostá a neokázalá je jeho řeč ve srovnání s hlučnou a vtíravou propagandou, s jakou na tebe dotírají náhončí tohoto světa. To, čím Ježíš zahajuje své programové prohlášení, nejsou ani příkazy, ani zákazy. Je to základní příslib, na kterém spočívá jeho radostná zvěst, osmerá cesta vedoucí k opravdové blaženosti.

Ti, které Ježíš vyzvedává a staví na odív, nyní patří spíše na periferii dnešní společnosti. Představují právě ty vlastnosti a postoje, které se dnes nenosí. Všechny prostředky, jimiž svět útočí na naše smysly a na naši fantazii, nám vnucují zcela opačné idoly a odlišné ideály.

I kdyby se ti Ježíšova slova zdála zatím divná a těžko pochopitelná, nepodléhej malomyslnosti a neodcházej. Je to opravdu zcela jiný pohled, než na jaký jsi dosud zvyklá. Zdá se ti těžké smířit se s tím, že se tu dává přednost chudobě, skromnosti a odříkání, slzám a utrpení, mírumilovnosti a trpělivosti, a dokonce pohrdání, strádání a pronásledování? Ježíš tu nepožaduje, aby se tvůj život proměnil v samou účelnou askezi, ze které se vytratila všechna lidská radost. To, co ti staví před oči, je

Paradoxy Božího království

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Vaše odplata je hojná v nebesích.

nedocenitelná nabídka opravdové a ničím nenarušené blaženosti. Nepropadej lítosti nad tím, co se ti zatím jeví jako ztráta a omezení, ale snaž se naopak raději docenit všechno to, co můžeš získat. Zárukou slibované, vskutku královské nabídky je sám Ježíš. Jestliže opravdu uvolníš své srdce od závislosti na majetku, moci, rozkoši, pohodlí a slávě, nezůstane v něm prázdnota. Všechno toto uvolněné místo chce zaujmout sám Ježíš.

Vytrváš-li a budeš ho věrně následovat, přesvědčíš se brzy, že po cestě, kterou ti zde nabízí, sám kráčí. Očekává totiž od tebe, že vytrváš v jeho společnosti, i když *nebude mít, kam by hlavu složil*, když bude *hledat to, co zahynulo*, protože se chce *smilovávat a uzdravovat všelikou nemoc a všeliký neduh*, chce tě mít u sebe, až bude plakat nad osudem svého města a svého národa a stane se terčem pomluv a osočování a bude *mnoho trpět od starších, zákoníků a farizeů*, kteří ho nakonec zabijí. Právě zde však jeho cesta vstupuje do nekonečné radostné slávy.

Boží království není tedy pro tebe vidinou nějaké daleké budoucnosti. Boží království klepe na tvoje dveře. Boží království – to je sám Pán, který si tě vyhlédl a posílá tě svým jménem hlásat zástupům jeho radostnou zvěst. Čím více se mu připodobíš, tím více se v tobě naplní Boží království, aby se s tebou a skrze tebe přiblížilo všude tam, kamkoliv půjdeš. Právě proto, že se svět obrátil ke zcela jiným hodnotám, potřebuje ty, kterými pohrdá. Neobejde se bez milosrdenství, spravedlnosti a pokoje. Mohou mu je přinést jen ti, kteří nelpí na zisku a hmotném a osobním prospěchu, ale mají *čistě srdce*. Když se tvé srdce zcela osvobodí od klamných idolů a hodnot, bude vnímavé pro ty, kteří *jsou stíženi neduhy, mukami, jsou posedlí a ochrnutí*, a ty pak najdeš svou největší radost v tom, že budeš *prokazovat milosrdenství*. Jak velká je to radost, útěcha a blaženost, můžeš přece vidět v tom, že právě

Liturgická čtení

1. čtení – Sof 2,3; 3,12-13

Hleďte Hospodina, všichni pokorní v zemi, kteří jednáte podle jeho výroku. Hleďte spravedlnost, hleďte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu. Zanechám uprostřed tebe lid pokorný, chudý, ty, kteří hledají útočiště v Hospodinově jménu. Kdo zbudou z Izraele, už nebudou konat nepravost, nebudou lhát, v jejich ústech se už nenajde podvodný jazyk. Když se budou pást a odpočívát, nikdo je nebude děsit.

2. čtení – 1 Kor 1,26-31

Jen se podívejte, bratři, komu se u vás dostalo povolání! Není tu mnoho moudrých podle lidských měřítek, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených. A přece: ty, které svět pokládá za pošetilé, vyvolil si Bůh, aby zahanbil moudré, a ty, kteří jsou ve světě bezmocní, vyvolil si Bůh, aby zahanbil mocné, a ty, které svět má za neurozené a méněcenné, dokonce i ty, kteří nejsou vůbec nic, vyvolil si Bůh, aby zlomil moc těch, kteří jsou „něco“, aby se žádný smrtelník nemohl před Bohem vynášet. A od něho pochází to, že jste spojeni s Kristem Ježíšem. Jeho nám Bůh poslal jako dárce moudrosti, spravedlnosti, posvěcení a vykoupení. Tak se splnilo, co je v Písmě: „Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.“

Evangelium – Mt 5,1-12a

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a když se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je takto: „Blahoslavení chudí v duchu,

Dokončení na str. 12

pro tuto radost sám Bůh sestoupil k nám lidem. Hle, jak blízko je ti Boží království! Není škoda každého dne a každé hodiny, když myslíš a konáš něco jiného? Připoj se s radostí a ochotou k těm, které *svět pokládá za nevzdělané, ale Bůh si je vyvolil, aby zahanbil moudré*, k těm, kteří jsou *bezmocní, ale Bůh si je vyvolil, aby zahanbil mocné*, k těm, kteří nejsou *vůbec nic, ale Bůh si je vyvolil, aby zlomil moc těch, kteří jsou „něco“*.

Hleďte Pána, všichni pokorní země, kteří jednáte podle jeho výroku! Máte hojnou odměnu v nebesích!

Bratr Amadeus

Světlo k osvícení pohanů a sláva svého lidu Izraele

Ke svátku Uvedení Páně do chrámu (2. února)

Sám Bůh vysvobodil Izraelity z rukou egyptského faraona a pověřil Mojžíše, aby tento lid vyvedl do země, kterou Bůh přislíbil Abrahamovi, když s ním uzavřel smlouvu a řekl: „Dám tvému potomstvu tuto zemi od egyptské Řeky až k veletoku, řece Eufratu.“ (Gn 15,18) Cestou do zaslíbené země se Izraelité zastavili pod horou Sinaj. Na této hoře dal Bůh Mojžíšovi Zákon a předpisy pro Izraelity.

Mojžíšův zákon určoval také „dny očišťování“ ženy po porodu. Po narození chlapce byla matka leviticky nečistá 40 dní a po narození děvčátka 80 dní. Přinesením oběti se stávala čistou. Pokud prvorozeným byl chlapec, bylo ho potřeba vykoupit z kněžské služby, protože tuto službu konal už Leviho kmen, a ne prvorození jako kdysi. Takto čteme v Písmu svatém: „Hospodin promluvil k Mojžíšovi a řekl: »Hleď. Já jsem si uprostřed Izraelitů vybral Levioce namísto všech prvorozených, kteří otevírají u Izraelitů mateřské lůno; ti Leviovcí jsou tedy moji. Neboť mi patří každý prvorozený. Onoho dne, kdy jsem pobil všechny prvorozence v egyptské zemi, jsem si zasvětil všechno prvorozené v Izraeli, jak u lidí, tak u dobytka. Jsou moji; já jsem Hospodin.«“ (Nm 3,11–13) Na jiném místě čteme: „Když se faraon zdráhal a nechtěl nás propustit, zahubil Hospodin všechny prvorozence v egyptské zemi, jak prvorozence lidí, tak prvorozence dobytka. A proto já Hospodinu obětuji vše, co je mužského pohlaví a vychází jako první z mateřského lůna, a vykupuji každého prvorozeného ze svých synů.“ (Ex 15,13) Z těchto dvou důvodů bylo třeba vykoupit prvorozené chlapce: Z kněžské služby a vykoupit je, protože patřili Bohu, který v Egyptě zachránil pouze prvorozené Izraele. Bohatší měli přinést jako výkupné jednorozního beránka za zápalnou oběť a holoubě nebo hrdličku v oběť za očištění od hříchů. Chudí mohli přinést jeden pár hrdliček anebo dvě holoubata.

Tomuto zákonu se podrobila i Svatá rodina. Pětačtyřicátý den po narození Ježíše Josef a Panna Maria jdou do jeruzalém-

ského chrámu, aby dítě – Ježíše představili Pánu a přinesli předepsané oběti. Je-likož byli chudí, nepřinesli jednorozního beránka, ale jeden pár hrdliček. V jejich případě jistě nebylo třeba tento předpis dodržet. Ježíš je Boží Syn a jím zůstává navždy. Panna Maria je tou nejčistší matkou. Ona byla pannou nejen před porodem, ale i po porodu, a přece se pokorně podrobuje tomuto zákonu a staví se do zástupu obyčejných hříšných žen.

*Philippe de Champaigne (1602–1674):
Uvedení Páně do chrámu*

V té době do jeruzalémského chrámu chodíval také stařec jménem Simeon. Byl to člověk spravedlivý a velmi toužil po Mesiáši. Bůh tuto jeho velkou touhu odměnil a slíbil mu, že nezemře dříve, dokud na vlastní oči neuvidí Mesiáše. Do chrámu zavítal i tehdy, když tam přišli Josef a Maria s malým Ježíšem. Když uviděl dítě, které držela ve svých rukou Panna Maria, osvěcen Duchem Svatým v něm poznal slíbeného Mesiáše. Přistoupil k Panně Marii a vyžádal si dítě do svých rukou. Ona mu ho dala. Simeon dítě pozdvihl a řekl: „Nyní, Pane, můžeš propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť mé oči viděly tvou spásu, kterou jsi připravil přede všemi národy: světlo k osvícení pohanů a k slávě tvého izraelského lidu.“ (Lk 2,29–31)

Ve svém chvalo zpěvu nazval Ježíše Krista světlem k osvícení pohanů. To světlo, kterým je Ježíš Kristus, bude svítit všem, kteří ho přijmou, bude jim osvětlovat cestu k jejich skutečnému štěstí. Ale Simeon rovněž jeho Matce řekl, že ne všichni ho přijmou: „Hleď! Toto dítě je určeno k pádu i povstání mnohých v Izraeli; má být znamením, jemuž se bude odírat – a tvou vlastní duši probodne meč! – aby vyšlo najevo skryté smýšlení mnoha srdcí.“ (Lk 2,34–35) Už tady Simeon o Ježíši řekl, že mnozí nepřijmou toto světlo, ba budou mu odporovat, budou ho nenávidět a pronásledovat, a proto jeho Matka bude velmi trpět, její duši pronikne meč.

Později také sám Ježíš řekl: „Já jsem Světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ (Jan 8,12) A svatý evangelista Jan nám o tomto světle sdělil toto: „Slovo bylo tím pravým světlem, jež osvětluje každého člověka; přicházelo do světa. Byl ve světě a svět byl skrze něho a svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, a vlastní ho nepřijali.“ (Jan 1,9–11) Ježíš nám pak řekne, že přišel ne proto, aby svět soudil, ale aby jej spasil. Pokračuje: „A soud je takovýto: světlo přišlo na svět, a lidé měli raději tmu nežli světlo, neboť jejich skutky byly zlé. Kdokoli totiž páchá zlo, nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho hříšné skutky nevyšly najevo.“ (Jan 3,19–20)

Nyní si položíme otázku: Jak je to se mnou? Zdalipak já osobně jsem skutečně přijal to světlo, kterým je Ježíš Kristus? Každý zkoumejme sám sebe. Aby někdo skutečně mohl přijmout toto světlo, je třeba splnit nutné podmínky. Musí poznat Ježíše Krista a musí v něho uvěřit. Tedy musí věřit nejen v historického Krista, ale věřit jemu – Kristu, věřit všechno, co on řekl. Věřit, že pouze on je Spasitelem světa, že je pravý Bůh a pravý člověk, a uvěřit v jeho lásku k nám. Až když uvěříme v jeho lásku k nám, budeme schopni ho milovat i my.

Musí ho také poznat, znát jeho nauku, jeho evangelium. Ale věřit v něho a jemu je důležitější, než poznat ho. Už

za jeho pozemského života ne každý měl stejnou možnost ho poznat. Nepochybně takový apoštol Petr ho znal lépe než lidé, kteří se s ním občas potkali. I dnes ne každý má stejnou možnost ho poznat; v jeho církvi, v evangeliích a ve svátostech, v jeho bratřích a sestřích. Ale věřit mu musí každý, kdo chce být spasen, protože on řekl: „Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude spasen; ten, kdo neuvěří, bude odsouzen.“ (Mk 16,16) A u Jana čteme: „Ale všem, kdo ho přijali, dal moc, aby se stali dětmi Božími, těm, kdo věří v jeho jméno.“ (Jan 1,12) A o kousek dále: „Otec miluje Syna a všechno mu odevzdal do rukou. Kdo věří v Syna, má život věčný; kdo odmítá věřit v Syna, život neužije; ale spočívá na něm Boží hněv.“ (Jan 3,35–36) Ve Filipách se pak žalářník zeptal apoštolů Pavla a Silase: „»Co mám dělat, abych došel spásy?« Oni odpověděli: »Uvěř v Pána Ježíše, a dojdeš spásy ty i tvůj dům.«“ (Sk 16,30–31) Ale musíme zdůraznit, že i naše víra v Ježíše Krista je diktována naší láskou k němu; když jsme už my uvěřili v jeho lásku k nám, pak už ho i my milujeme, a koho milujeme, tomu již také věříme.

Že nestačí ho jen poznat, že je to málo, to vidíme i na obyvatelích Nazareta. Oni ho dobře znali, vždyť mezi nimi vyrůstal a žil. V synagoze obdivovali jeho výklad proroka Izaiáše. A evangelista nám řekne i to, jak to skončilo, když napíše: „Když to slyšeli, byli všichni v synagoze naplněni hněvem. A povstali, vyhnali ho ven z města a dovedli ho až na sráz pahorku, na němž je jejich město postaveno, aby ho odtud svrhli dolů. Ale on prošel uprostřed nich a šel svou cestou.“ (Lk 4,28–30) Jidáš ho rovněž znal. Tři roky s ním chodil, poslouchal jeho nauku, na vlastní oči viděl zázraky, které konal, a přece ho prodal za cenu otroka.

Tedy nestačí jen poznat Pána Ježíše. Nestačí jen číst Bibli. Kdyby ji někdo uměl i nazpaměť, ale neuvěřil by v Ježíše Krista jako v Božího Syna, pravého Boha a pravého člověka, jako v jediného Zachránce, jediného Spasitele světa, pak mu jeho poznání nic nepomůže k jeho záchraně, k jeho spáse.

Jak v něho uvěřit a jemu věřit, když on teď nestojí před námi tak, jako kdysi stál před apoštoly? Tělesně není mezi námi,

Protikřesťanské nápisy džihádistů v němčině

Arcibiskup syrské pravoslavné církve v Mosulu Nicodemus Sharaf, který byl nucen uprchnout z Mosulu před samozvaným Islámským státem, byl křesťanským internetovým portálem *Aleteia.org* požádán o rozhovor, ve kterém se mimo jiné obrací k Západu slovy: „Probuďte se a nepřijímejte jako uprchlíky ty, kteří učinili uprchlíky z nás.“ Mosulský arcibiskup to řekl v rozhovoru poskytnutém arabsky v poslední den loňského roku a dodává: „Všichni křesťané byli v červnu roku 2014 nuceni z Mosulu utéci, když bandy Daesh (tzv. Islámského státu) vtrhly do města a většina jeho obyvatel je vitala. Je třeba si uvědomit, že 800 těchto teroristů v Mosulu, který irácká armáda za pomoci spojenců nyní jen stěží dobývá zpět, přesvědčilo 50 000 tamějších obyvatel, aby se přidali na jejich stranu, a spojili se s nimi v páchání zvěstev. Znamená to, že tito fanatici našli úrodnou půdu. Je však třeba se ptát: Copak

je Bůh natolik slabý a bojácny, že je musí tito lidé hájit tímto způsobem? My víme, že náš Bůh se o nás stará a vždycky se o nás postará. Bůh nepotřebuje lidi, kteří vnucují spravedlnost silou zbraní. Říkám takovým lidem: Pokud si ty myslíš, že se někdo rouhá a musí zemřít, pak tedy ponech na Bohu, aby mu odňal život. Uvidíme, kdo půjde dřív.“ Arcibiskup Sharaf v rozhovoru podal rovněž několik pozoruhodných detailů, které dokazují účast tzv. *foreign fighters*, tedy v zahraničí rekrutovaných bojovníků. V jedné z již osvobozených křesťanských vesnic Batnaia byly na stěnách tamějšího kostela sv. Cyriaka nalezeny protikřesťanské nápisy. Pozoruhodné je, že byly napsány německy, to znamená, že jejich autoři přišli nejspíše z německy mluvících zemí, kde byli do zmíněné zločinecké organizace naverbováni.

Zdroj: www.radiovaticana.cz,
10. 1. 2017

a přece je na tomto světě. To víme z jeho slov: „A hle, já jsem s vámi po všechny dny, až do skonání světa.“ (Mt 28,20) On zůstal s námi ve své církvi. Církev, to je mystické, tajemné tělo Kristovo. On a církev jsou jedno. On se přímo ztotožňuje se svojí církví. Jen si všimněme: Před branami města Damašku ležel na zem sražený Šavel a uslyšel hlas, který k němu mluvil: „»Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?« – »Kdo jsi, Pane?« zeptal se. A on: »Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Ale vstaň, vejdi do města, a bude ti řečeno, co máš dělat.«“ (Sk 9,4–6) Šavel pronásledoval církev a ne Ježíše, ale církev a Ježíš jsou jedno. Kdo pronásleduje církev, ten pronásleduje Ježíše, protože církev je Ježíš. A co má Šavel dělat, to mu neřekl Ježíš, ale poslal k němu učedníka Ananiáše a ten mu vrátil zrak a řekl mu, co má dělat. Tedy Ježíš působí ve své církvi skrze své učedníky. Proto nám řekl: „Kdo vám naslouchá, mně naslouchá, kdo vás odmítá, mne odmítá, a kdo odmítá mne, odmítá toho, jenž mě poslal.“ (Lk 10,16)

Kdo Ježíše jen pozná a nevěří církvi, ten nevěří Ježíši, ten ještě nepřijal Kristovo světlo a zůstává ještě stále v temnotách bludu, ať už pojmenuje ten svůj blud sebekrásnějším jménem, ale je to vždy pouhý blud.

My jsme uvěřili Ježíši Kristu. Uvěřili jsme nejen v něho, ale i jemu a všemu tomu, co on řekl a učil. Uvěřili jsme v jeho lásku k nám, která ho přivedla až na kříž, proto ho chceme stále upřímně milovat. Neboť upřímná láska k Ježíši je srdcem celého našeho vztahu k němu, srdcem celého našeho křesťanského života. Proto nikdy nebudeme spokojeni s tím, že jsme ho poznali, že v něho věříme, ale vždy se snažme o to, abychom Pána Ježíše stále víc a více a upřímněji milovali. Modleme se, aby naše poznání i naše víra v Ježíše vždy vyústovaly v upřímnou a vroucí lásku k němu, neboť jen tehdy, když ho budeme milovat, dokážeme také kráčet v jeho světle.

Z Ludová čítanka na nedele a sviatky
(Pravidelná příloha časopisu
Misionár) 2/2002 přeložil -dd-

Mariina doba

Cesty Boží jsou nevyzpytatelné – říkáme my lidé. Očekáváme, že Bůh kráčí určitým směrem, a on najednou nečekaně změni směr... Mnohé zkušenosti nás naučily říkat, že cesty Boží jsou nevyzpytatelné, a přece jsme vždy znovu a znovu překvapeni...

V dějinách spásy nastala doba mnoha zjevení Panny Marie, Matky Ježíšovy. Opět jeden nečekaný Boží krok...

Boží lid zakoušel od počátku její pomoc a mateřskou ochranu. Dalo by se říci, že církev, jako mystické tělo Kristovo, ji přijímala v té roli, jakou plnila vůči lidskému – dětskému tělu Kristovu – v roli pečující Matky. Ale nyní přichází jako prorokyně, jako mocná vůdkyně. Jsme překvapeni nečekaným Božím krokem a až v tomto překvapení se nám najednou otevírá Písmo. Tak tomu bývá vždy u nového Božího kroku v dějinách spásy – tak tomu bylo i při příchodu Syna Božího na svět. Od pradávna o něm četli v Písmu, ale až když se splnilo, když už přišel, tehdy se jim uprostřed rozpaků otevíral smysl Písma.

Nyní přichází Maria a rovněž až nyní poznáváme její velkou roli v Božím plánu, až nyní si plně uvědomujeme, že o ní hovoří Písmo od začátku. Už po prvním hříchu v ráji, v okamžiku, kdy satan získal vládu nad světem, Bůh načrtává svůj plán spásy. Říká pekelnému hadovi: „Nepřítelství pološím mezi tebe a ženu, mezi tvé a její potomstvo. Ono ti rozdrtilí hlavu a ty je zasáhneš do paty.“ (Gn 3,15) Zde Bůh načrtává celé dějiny spásy s konečnou porážkou satana, který bude poražen ženou a jejím potomstvem.

Avšak Bůh tady nemyslí ženu všeobecně a její potomstvo, čili lidstvo, jak se mnozí domnívají. Zde myslí ženu, jež stojí v nepřítelství vůči satanovi, a to skutečně není možné říci o ženě všeobecně. To je ta žena, kterou takto označuje samo Písmo svaté, když při zvěstování samo nebe o ní říká, že je „plná milosti a Pán je s ní“. Je to Maria. Ona a její potomstvo přemohou pekelného hada. Prvorozený z jejího potomstva, Ježíš, splnil svůj díl úkolu jako člověk a vrátil se do slávy Otcovy. Z kříže ji nazval Ženou a svěřil jí potomstvo dětí Božích, které vykoupil.

Ustanovil ji za Matku. Tím završil dílo vykoupění – svůj úkol. Hned nato řekl: „Dokonáno je!“ Co je v té chvíli dokonáno, snad jeho život? Ne, potom ještě řekl: „Žijním!“ – ještě žil. Ale dílo vykoupění bylo v té chvíli již dokonáno. Splnil Otcovu vůli, kterou on vyslovil už v ráji: Žena dostala potomstvo, které on, Ježíš, vykoupil z moci ďábla.

Tedy Maria má být naší vůdkyní v zápasu o spásu světa? Ona, která je pouhým člověkem? Ano, právě proto, že je jen člověkem. Copak nám Písmo nedává precedens ve zjevení o tom, jak to bylo, když v nebi bojovali andělé? Proti těm, kteří se rozhodli ve své svobodě proti Bohu, se postavili ti, kdo byli Bohu věrní. Ale ne pod vedením Božím – to by byl nerovný boj, ale pod vedením archanděla Michaela, jednoho z andělů. Tedy i v našem světě je to jedna z lidí, Maria, která mu vypověděla boj – sám Bůh ji ustanovil do nepřítelství vůči němu, a proto k ní se musíme hlásit, jí se zasvětit, když se chceme do tohoto boje zapojit, jako se věrní andělé hlásili k Michaelovi. A že je to slabá žena, která ďábla přemůže, o to více bude pokořena jeho pýcha.

Také další předobraz máme v Písmu – v tom, jak bylo učiněno to, co musí být odčiněno; jak se svět dostal do klatby, z níž se musí dostat. V tom, jaký obraz nám podává Boží zjevení o prvním hříchu, je ukryto tajemství jeho odčinění: Jako se na prvním hříchu nerozlučně podílí s Adamem Eva, tak i na vykoupění světa se podílí s Ježíšem Maria – „tvoji duši pronikne meč“ – Bůh s jejím utřením počítá.

Apoštolská nauka v Písmu svatém hovoří o prvním Adamovi, který nás přivedl k smrti, a o druhém Adamovi, který nás vede ze smrti do života. Kristus svou výkupnou obětí odčinil hřích Adamův. Ale mlčí se zde o Evě. Duch Svatý v době apoštolů a pak ještě dlouho skrývá Marii v její roli nové Evy, protože ještě nepřišla její hodina. To je strategie Boží. I Ježíš se, a jak důsledně, skrýval, dokud nepřišla jeho hodina! Když apoštolům již vyjevilo o sobě něco víc, vždy je prosil, aby o tom ještě nikomu neřekli. Takto skrýval i svoji Matku a takto ji skrýval i Duch Svatý, dokud nepřišla její hodina.

A její hodina přišla. Dějiny spásy zažily další Boží krok – přichází Maria, aby splnila svůj úkol. A nás to znovu překvapuje. A přece tento její úkol je obsažen v Písmu svatém a těžko bychom mohli říci, o čem ona slova Písma hovoří, když ne o tom, co se nyní uskutečňuje.

V celých dějinách církve Bůh směřuje k této Mariině úloze, Duch Svatý ji připravuje, zjevuje nové a nové záblesky poznání její velikosti. Až nakonec, před třemi stoletími, sv. Ludvík M. Grignion z Montfortu ve svém spisu podává úžasnou vizi doby, která má přijít, která bude dobou Mariinou. Tehdy ona „bude přítomná z rozkazu Nejvyššího a vytvoří si ze svých malých a pokorných dítek mocné vojsko, s kterým definitivně přemůže pekelného hada“. Sv. Ludvík Grignion je skutečně jakoby prorokem jejího příchodu.

A nakonec přichází Maria. Dojde k několika zjevením, která mají církev „navyknout“ na její působení, až následuje významem největší z prvních zjevení – v Lurdech. Tady se Maria představuje jako „Neposkvrněné Početí“ – to není nic více a nic méně než to, co Bůh vyslovil v ráji: „Nepřítelství pološím mezi tebe a ženu.“ To je tedy ona. Bůh jí dává moc konat zázraky, aby tak jako Ježíš jimi vydala svědectví o tom, že přichází od Boha. A toto místo, Lurdy, zůstalo majákem, kde se nevěřící svět může na vlastní oči, svým vlastním – vědeckým – způsobem dotýkat nadpřirozených událostí, mnoha zázračných uzdravení.

A potom přichází Maria ve Fatimě. Zjevuje se třem dětem a opět říká, jako při všech zjeveních, abychom dělali to, co nám řekl Ježíš. Zdůrazňuje, na co jsme za-

pomněli – modlitbu a pokání. Ale kromě toho přichází s poselstvím, které ji představuje jako velkou prorokyni této doby, jako Vojevůdkyni, která mobilizuje své děti k rozhodujícímu boji. Žádá, aby se všichni zasvětili jejímu Neposkrvněnému Srdci, a poselství končí příslibem: „Nakonec mé Neposkrvněné Srdce zvítězí!“

A to jsou vsutku odvážná slova. Bůh nám dal dostatek času, aby církev toto zjevení a jeho poselství přezkoumala a nakonec přijala. Církev přijala Marii v této její roli.

Avšak jen církev na skále Petrově přijala Marii v této roli, jen ji nemohly brány pekelné oloupit o to, co je potřebné pro konečné vítězství. Maria, kterou nám Ježíš dal z kříže, patří k těm jeho vykoupným nadpřirozeným darům, jež nám poskytují nadpřirozenou pomoc a proti kterým satan nejvíce pracuje svojí lží, aby nás o ně oloupil.

Život církve, mystického těla Kristova, dospěl do té chvíle, kdy Ježíš ve svém pozemském životě začal připravovat učedníky na své utrpení. Právě toto přišla Maria sdělit ve Fatimě o církvi. Jako Ježíš říkal učedníkům před svým utrpením, že bude vydán, ukřižován, ale vstane z mrtvých, podobně hovoří ona ve Fatimě o mystickém těle Kristově, o církvi – že bude vydána zkoušce, ale že nakonec zvítězí. Od května do října roku 1917 postupně o tom říkala třem dětem. Sdělila jim, že Rusko rozšíří své bludy, mnoho nevinných bude trpět, církev bude pronásledována, zvláště Svatý otec bude mnoho trpět. A jen několik dní poté, co se zjevila naposledy, vypukla v Rusku krvavá revoluce, šířící násilnou ateizací, otevřený boj proti Bohu, zanechala miliony mrtvých a obrovské duchovní zpusťování.

Kristovo dílo na zemi je vydáno zkoušce. Všemohoucí Bůh a Syn po jeho pravici jako by dali ruce za záda a řekli satanovi: Dělej, co umíš, a zkoušej, zda zvítězíš. A on koná. Surovou silou zloby i zákeřnou lstivostí své lži – do té míry vládne, do jaké mu to lidstvo svojí hříšností umožňuje. Bůh proti tomu mocí nezasahuje. Jedině modlitba a pokání může satanovu moc umenšit. Maria, která byla pouhým člověkem, však může zasahovat.

Mystické tělo Kristovo – církev – bojuje na svém kříži za záchranu celého světa. A tak jako v Ježíšově životě přišlo po

vítězství na kříži vzkříšení, které přišlo z moci Boží, z moci vykoupení, tak tomu bude i teď: „Nakonec mé Neposkrvněné Srdce zvítězí!“ Bude to vítězství z moci spoluvykoupení, z moci probodnutého Srdce Matky. Z Mariiny výkupné oběti, již připojila jako nová Eva k výkupné oběti svého Syna, nového Adama. Ona obětovala utrpení svoje Srdce, svoje Neposkrvněné Srdce. Proto ono bude znamením v tomto rozhodujícím boji – v části, kterou vybojovat bylo ponecháno lidem.

* * *

Boj vrcholí. A „Maria je přítomná z rozkazu Nejvyššího“, jak to předvídal sv. Ludvík Grignon. V tomto čase to skutečně zakoušíme. Na mnoha omilostněných místech se zjevuje nebyvalým, trvalým způsobem, aby dala poznat svoji stálou přítomnost. Posiluje své věrné děti a shromažďuje svoje zbloudilé děti a dává mnoho znamení, aby jich co nejvíce našlo svoji ztracenou víru. Přišla její hodina a ona je s námi nyní tak, jako když Ježíš chodil po cestách tohoto světa a promlouval k zástupům na ulicích. (...)

V dnešní době jsme se ocitli v podobné situaci, v jaké se ocitli kdysi Ježíšovi současníci. Ježíš přišel a lidé, jeho současníci, museli sami posoudit, zda je to ten, jenž má přijít, podle znaků, které o něm dalo nebe ústy proroků. Bůh od nich, od jednoho každého, očekával víru v Ježíše. Od každého jednotlivě tedy očekával takovou samostatnost Božích dětí.

A dnes přichází Maria v tak rozhodující roli, že to přímo připomíná rozpaky v Ježíšově době. Jedni říkali: „Je to on, Bohem příslibený.“ Jiní zase říkali: „Není.“ Jedněm se rozjařovalo, začali chápat Písmo, že skutečně hovoří o Ježíši, jiní se snažili zastavit běh dějin spásy u dosavadního zažitého poznání Boha, u židovství.

Také dnes by mnozí nejraději zůstali při tom Božím kroku v dějinách spásy, když Maria mlčela. Jsou to její slova. Jedni říkají: „Je to Ona!“, jiní: „Není!“ Až po ukřižování církve a jejím zmrtvýchvstání, po nových Letnicích všichni uvidí, že to byla ona, jež plnila svůj úkol Matky. Že tak, jako pod Ježíšovým křížem ona kolem sebe udržela věrný zbytek jeho Dvanácti – Jana, na němž mohl Ježíš splnit svůj Otcem daný úkol – svěřit Ženě potomstvo, tak i pod křížem církve ona zachová ve svém Neposkrvněném Srdci malý zbytek těch, kdo se jí zasvětili, aby mohli být započítáni pro konečné Boží vítězství. (...)

* * *

Dějiny spásy skutečně mají onen obraz, jak jej Bůh načrtává na jejich začátku: Žena, ustanovená k nepřátelství vůči hadovi, a její potomstvo – Neposkrvněná a její děti.

Marii potřebujeme a je „přítomná z rozkazu Nejvyššího“ teď, když mystické tělo Kristovo – církev, je ve večeradle, kde se připravuje na svoji výkupnou oběť a kde setrvává v čase své zkoušky a zdánlivé porážky v očekávání nových Letnic. Neboť zase jen působením Ducha Svatého v přítomnosti Neposkrvněné se může zrodit celý svět k Božímu životu, jako se z Ducha Svatého v přítomnosti Neposkrvněné zrodilo Ježíšovo lidské tělo, jako se o Letnicích z Ducha Svatého v přítomnosti Neposkrvněné zrodilo mystické tělo Kristovo – církev, tak se ve večeradle této doby zrodí z Ducha Svatého v přítomnosti Neposkrvněné celé lidstvo k Božímu životu – když bude pošlapána hlava pekelného hada Ženou a jejím potomstvem. Až tehdy může přijít Kristus podruhé na svět ve své božské slávě, aby odevzdal Otcí království.

*Z Máriina doba. Mimoriadne číslo, 1995
Přeložil -dd- (Redakčně upraveno)*

Oběť mše svaté

Vyrcholení duchovního boje, který obepíná všechny časy, se uskutečnilo na Kalvárii. Tady Božský Vykupitel porazil peklo a celou jeho moc a vykoupil všechno stvoření svojí smrtí a svým utrpením, které nesl s nekonečnou láskou v sjednocení se svojí spoluvykupující bolestnou Matkou. Proto mohl říci: „A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny lidi k sobě.“ (Jan 12,32) Při každé mši svaté se zpřítomňuje a působí oběť kříže. Tato oběť je tou nejsilnější zbraní, protože Pán Ježíš, sám Bohočlověk, bojuje a vítězí.

Pán Ježíš neporazil moc hříchu, smrti a celé peklo tím, že by je odstranil a nechal propadnout do nicoty, ale tím, že hřích, utrpení a smrt na Kalvárii zevnitř vykoupil a proměnil svojí božskou láskou. Proto z oběti kříže, která je skutečně přítomná při každé mši svaté, proudí nekonečně mnoho milostí. O tom byl právem přesvědčen i svatý Jan Maria Vianney, když řekl: „Jedna jediná mše svatá má větší cenu než všechny modlitby a oběti všech lidí všech dob, protože je to modlitba a oběť Bohočlověka.“

Nutně se zde vynořují otázky: Když Pán Ježíš porazil smrt, proč potom ještě umíráme? Když porazil hřích, proč potom ještě žijeme ve světě, ve kterém se tak moc hřeší? Když porazil demony a celé peklo, proč má dnes satan tolik moci jako nikdy předtím? Kde je vítězství Boží lásky?

K tomu, aby byly v nás a okolo nás viditelné plody vykoupění, je potřebná naše osobní spolupráce. Nemělo by nás v žádném případě znechutit poznání, že jsme takoví malí a cítíme se bezmocní. Rovněž svatá Faustyna Kowalská si tak připadala. Ve svém *Deníčku* píše: „Znásobila jsem své úsilí v modlitbách a obětech za drahou vlast, ale vidím, že jsem kapka vůči vlně zla. Jak může kapka zadržet vlnu? Ach, takhle. Sama o sobě je kapka nic, ale s tebou, Ježíši, směle vzdoruji celé vlně zla, a dokonce celému peklu, tvá všemoc může všechno.“ (686)

Pán Ježíš ji naučil také to, aby se s ním sjednocovala při mši svaté a aby jeho krev a jeho rány obětovala jako zadostiučinění nebeskému Otci: „Jistého dne mi Ježíš řekl, že potrestá jedno město, to nejkrásnější v naší vlasti. Trest měl být stejný, jakým Bůh potrestal Sodomu a Gomoru. Viděla jsem veliký Boží hněv a děs naplnil a probodl mé srdce. Mlčky jsem se modlila. Po chvíli mi Ježíš řekl: »Mé dítě, spojuj se těsně se mnou při oběti a obětuj nebeskému

Otci mou krev a mé rány na smír za hříchy tohoto města. Opakuj to neustále po celou dobu mše svaté. Dělej to po sedm dní.« Sedmého dne jsem uviděla Ježíše v zářivém oblaku a začala jsem prosit, aby Ježíš pohleděl na město a na celou naši zemi. Ježíš pohleděl milostivě. Když jsem

uviděla Ježíšovu přívětivost, začala jsem ho prosit o požehnání. Tu Ježíš řekl: »Kvůli tobě žehnám celé zemi.« (*Deníček*, 39)

Svatá Faustyna to měla všechno zaplat, protože nejen ona, ale i my můžeme v zastoupení orodovat a prosit, když

budeme dělat to, co Pán naučil ji. Pak se milost vykoupění, která byla před 2000 lety vytrpěna, stane účinnou také v dnešním světě. K tomu nepotřebujeme být ani bohatí či inteligentní, ani mladí či zdraví, potřebujeme živou víru a dětskou důvěru. Snad i proto si Bůh vybral ve Fati-

mě děti, které neuměly ani číst, ani psát, aby je naučil klanět se a v zastoupení přinášet oběti za obrácení hříšníků. Na začátku roku 1916 se šestileté Hyacintě, osmiletému Františkovi a devítileté Lucii zjevil anděl. Lucie si vzpomíná: „Byl to čtrnácti- patnáctiletý mladík, »zářivější než křišťál ve slunečním světle«... Byli jsme velmi překvapení a téměř ve vytržení. Nepromluvili jsme ani slovo. Když k nám přišel, řekl: »Nebojte se, jsem anděl pokoje. Modlete se se mnou.« Poklekl a sklonil čelo až k zemi. Udělali jsme to též a opakovali slova, která jsme ho slyšeli říkat: »Můj Bože, věřím v tebe, klaním se ti, doufám v tebe a miluji tě. Prosím za odpuštění pro ty, kdo v tebe nevěří, neklanějí se ti, nedoufají v tebe a nemilují tě!« Když jsme to třikrát zopakovali, vstal a řekl: »Takto se modlete!«

V létě téhož roku se jim anděl zjevil znovu a vyzval je: „Všechno, co můžete, přinášejte jako oběť smíření za hříchy... a jako prosbu za obrácení hříšníků. Dosáhnete tak míru pro svoji vlast. Já jsem anděl strážný, anděl Portugalska!“

Na podzim roku 1916 se jim anděl zjevil třikrát. V ruce držel kalich a nad ním hostii, z níž padaly kapky krve do kalicha. Kalich s hostií nechal vznášet se ve vzduchu. Mezitím poklekl na zem a třikrát opakoval modlitbu klanění „na smír za potupy, rouhání a lhostejnosti, kterými je Pán Ježíš uražen“. Potom tři děti přijaly z ruky anděla první svaté přijímání. Lucie dále vypráví: „Pak vstal, znovu vzal kalich a hostii, hostii dal mně a obsah kalicha dal vypít Hyacintě a Františkovi se slovy: »Přijměte Tělo a pijte Krev Ježíše Krista, který je nevděčnými lidmi těžce uražen. Konejte pokání za jejich hříchy a utěšujte vašeho Boha!«

Úcta k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a pět prvních sobot

Není to zajímavé, že Bůh zjevil dětem nejvýznamnější plán pokoje a míru 20. století, aby jim zabránily druhé světové válce a umožnily obrácení Ruska? Panna Maria nám kromě růžence a zasvěcení se jejímu Neposkvrněnému Srdci darovala další duchovní zbraň: smírné svaté přijímání. Možná i kvůli jednoduchosti těchto mocných prostředků je biskupové a kněží podceňovali a lidem nevysvětlovali, a proto, žel, se sotva praktikovaly. ▶

► Dne 10. prosince 1925 se při večerní modlitbě zcela nečekaně zjevila sestře Lucii Panna Maria s Ježíškem na ruku. Božské Dítě řeklo: „Měj soucit se srdcem své nejsvětější Matky, se srdcem ovinutým trny, kterými je nevděční lidé neustále probodávají, a nikdo nekoná smírné skutky, aby je odstranil.“

Potom Panna Maria řekla: „Dcero, podívej se na mé srdce ovinuté trním, kterým ho nevděční lidé svým rouháním a nevděkem zraňují. Aspoň ty se usiluj utěšit mě.“ Nato prosila Lucii, aby během pě-

ti po sobě následujících měsíců každou první sobotu v měsíci přijala smírné svaté přijímání, pomodlila se růženec a strávila 15 minut při rozjímání růžencových tajemství. Abychom byli ve stavu milosti, Královna růžence prosí o to, abychom několik dní předtím přistoupili ke svaté zpovědi. Panna Maria dala rovněž příslib, že kdo vykoná pobožnost prvních sobot, při tom bude ona stát v hodině smrti se všemi milostmi potřebnými ke spáse.

Proč má smírné svaté přijímání takový mocný účinek? Vlastně je to jednoduché:

Svatokrádežemi a zneuctěním Svátosti oltářní dává člověk satanovi moc, a ten ji ve své bezuzdné nenávisti využívá k tomu, aby na nás všemi možnými způsoby přivoloval neštěstí a války. Naopak, když s láskou přijmeme svaté přijímání jako zadostiučnění, tak bude opět zbaven své moci. Takto může každý věřící pomoci Panně Marii, aby se na zemi mohlo brzy uskutečnit vítězství jejího Neposkvrněného Srdce.

*Z Vítězství Srdce 110/2016
přeložil -dd*

O falešných nadějích vkládaných do idolů

- dokončení katecheze Svátého otce Františka ze str. 2

potřeboval dostat z jednoho kostela do druhého, byly vzdáleny od sebe asi kilometr. Šel jsem tedy pěšky přes park a cestou jsem viděl rozestavěné stolky, ale spoustu, spoustu stolků, u nichž seděli jasnovidci. Bylo tam plno lidí, kteří tam stáli i ve frontě. Podals mu ruku a on začal. Jeho řeč začínala vždycky stejně: V tvém životě je nějaká žena, je tu nějaký stín, ale všechno půjde dobře... A potom jsi zaplatil. Toto ti dodá jistotu? Taková jistota je s prominutím pitomost. Jít za věštcem či věštkyní, kteří čtou z karet, to je modla. Je to idol, a pokud k němu přilneme, kupujeme falešnou naději, zatímco naději, která je zdarma a kterou nám přinesl Ježíš Kristus tím, že za nás dal svůj život, této naději už vždycky tolik nedůvěřujeme.

Jeden moudrý žalm nám působivě líčí proľhanost idolů, které nám tento svět nabízí jako naději a jimž jsou lidé všech dob pokoušeni důvěřovat. Je to 115. žalm, který praví:

„Jeich modly jsou stříbro a zlato, dílo lidských rukou. Mají ústa, ale nemluví, mají oči, ale nevidí, mají uši, ale neslyší, mají nos, ale nečichají. Mají ruce, ale nehmatají, mají nohy, ale nechodí, hlas nevydávají svým hrdlem. Jim jsou podobní ti, kdo je zhotovují, každý, kdo v ně doufá.“ (Ž 115,4–8)

Žalmista nám i trochu ironicky prezentuje absolutně pomíjivou realitu těchto model. Musíme pochopit, že se nejedná pouze o zpodobnění vyrobená z kovu či jiného materiálu, ale také o taková, která vytváří naše mysl, když důvěřujeme ome-

zeným skutečností, které transformujeme na absolutní, anebo když redukuje Boha do svých vlastních schémat, do svého pojetí božství, tedy na boha, který se nám podobá, je pochopitelný a předvídatelný právě jako idoly, o kterých mluví tento žalm.

Člověk, Boží obraz, si vytváří boha podle svého obrazu, a je to obraz, který je zároveň nepovedený: Necítí, nejedná a především nemůže mluvit. My však nezdídká jdeme raději za idoly než za Pánem. Často se raději spokojíme s prchavou nadějí, kterou dává proľhaná modla, než s obrovskou a bezpečnou nadějí, kterou dává Pán.

Proti naději v Pána života, jenž svým Slovem stvořil svět a spravuje naši existenci, se staví důvěra v něm napodobeniny. Ideologie nárokuje si absolutno; majetek, který je naší velkou modlou; moc, úspěch a marnivost vytvářející iluzi věčnosti a všemohoucnosti i hodnoty jako fyzická krása a zdraví, stanou-li se modlou, které se obětuje všechno, to vše jsou skutečnosti, které matou mysl i srdce a namísto k životu vedou k smrti. Je nepěkné a bolestné slyšet, co jsem před lety v diecézi Buenos Aires slyšel od jedné dobré a velmi krásné ženy, jež si zakládala na svojí kráse. Pronesla, jako by to bylo něco přirozeného: „Ano, musela jsem jít na interrupci, protože moje postava je pro mne hodně důležitá.“ Toto jsou idoly, které vedou po špatné cestě a nedávají štěstí.

Poselství žalmu je velmi jasné. Kdo vkládá svou naději do idolů, bude stejný

jako oni, tedy jako vyprázdňená zpodobnění, jež mají ruce, ale nehmatají, nohy, ale nechodí, ústa, ale nemohou mluvit. Potom nemáme co říci, stáváme se neschopnými pomáhat, měnit věci, usmát se, darovat a milovat. A také my, muži církve, jsme tomuto riziku vystaveni, když se „zsvětšujeme“. Je třeba zůstat ve světě, ale vyhýbat se světským iluzím, jimiž jsou modly, které jsem zmínil.

Je třeba důvěřovat v Boha, jak dále praví žalm, a Bůh dá požehnání. Žalm říká: „Izraelův dům doufá v Hospodina, [...] Áronův dům doufá v Hospodina, [...] Hospodinovi ctitelé doufají v Hospodina, [...] Hospodin na nás pamatuje a požehná nám.“ (Ž 115,9.10.11.12)

Pán nám žehná neustále. I v těch nejhorších chvílích na nás pamatuje. A toto je naše naděje. Naděje neklame nikdy. Nikdy. Idoly klamou vždycky. Jsou to představy, nikoli skutečnost.

Naděje je obdivuhodná skutečnost. Když budeme důvěřovat v Pána, budeme jako On, a jeho požehnání nás promění v jeho děti sdílející jeho život. Nadějí v Boha vstupujeme takřikajíc do akčního rádia jeho paměti, která nám žehná a zachraňuje nás. Potom se může rozeznít aleluja, chvalozpěv pravému a živému Bohu, který se nám narodil z Marie, zemřel na kříži a byl oslaven vzkříšením. V tohoto Boha důvěřujeme, tento Bůh – a nikoli nějaký idol – nikdy neklame.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán*

Výchova k modlitbě (1)

I. MÍSTO MODLITBY V ŽIVOTĚ ŘEHOVNÍ OSOBY

Člověk v sobě nachází dva základní imperativy přirozeného zákona: nejvyšší božstvo je třeba uctívat, a nečiniť druhému, co sám nemá rád. Jedním z hlavních momentů prokazování úcty Bohu je modlitba. Proto se ptáme na místo modlitby v životě člověka, jenž je v našem případě křesťanem a řeholní osobou.

1. Místo modlitby v lidském životě

Uznat Boha, prokazovat mu úctu je základem náboženského života.

1. Existují různé definice náboženství, zbožnosti, náboženského života.

„Náboženství je životním spojením s Bohem za účelem dosažení spásy.“ Slova „životní spojení“ označují takový svazek s Bohem, který zviditelňuje v celém lidském životě způsob myšlení, mluvy i chování člověka. Proto se svazek s Bohem projevuje v nábožensko-morálním chování člověka. Co to znamená? Náboženské chování člověka zahrnuje především modlitební spojení s Bohem, přinášení obětí. Naproti tomu morální chování se opírá o zmíněný přirozený zákon „nečiniť druhému, co sám nemá rád“, v tomto prostém znění nebo v soustavě přikázání.

2. U základů modlitby je uznání Boha, uznání jeho vlády nad sebou. Plodem tohoto uznání Boha je naprostá závislost na Bohu a úplné odevzdání se Bohu. Tak člověk vzdává úctu svému Pánu a Bohu. Úctu prokazovanou Bohu řídí ctnost zbožnosti, jež se projevuje dvěma úkony: zbožností samou a modlitbou. Zbožnost je stálá dispozice vůle, která člověka vede k tomu, aby sloužil Bohu ochotně. Je třeba dodat, že člověk, coby Stvořitelovo dílo, v sobě má „silu poslušnosti“ vůči tomu, který jej stvořil. Z této poslušnosti se v něm rozvíjí zbožnost. Druhým základním úkonem řídicí ctnosti zbožnosti je modlitba. Je výrazem spojení s Bohem, klaněním či-li uznáním Boží vlády; je prosbou, přednášenou Bohu a odprošením za viny vůči Němu spáchané.

2. Místo modlitby v křesťanském životě

Pojem „křesťan“ označuje člověka spojeného s Kristem, čili toho, jenž Krista uznává za Božího Syna, Spasitele světa. Kristovo učení a jeho život se stávají pro křesťana normou chování. Kristus přišel pro naši spásu, učil prokazovat Bohu Otci opravdovou úctu a v ní učil modlitbě.

2.1 Ježíš Kristus a jeho modlitba

V Ježíši Kristu se uskutečnilo sjednocení božství s lidstvím. A zde je dobře si uvědomit, že Kristus ve svém lidství, v němž je vzorem našeho chování, je podstatně sjednocen s božskou přirozeností. Silou tohoto sjednocení ustavičně přebývá se svým Otcem ve Svatém Duchu, ve věčném sjednocení, adoraci, chvále, vzájemném pronikání božských osob. Toto své sjednocení s Otcem a synovskou kontemplaci Otce vyjadřuje ve svém lidství. Evangelium nám ukazuje Ježíše Krista, jenž se často modlí. Celý jeho život je proniknut vztahováním se k Otci, o němž téměř neustále hovoří, k němuž se obrací modlitbami, přebývá na modlitbě v Otcově domě, v chrámě nebo v synagoze, modlí se veřejně, např. před vyvolením apoštolů, když žehná chléb, ale také často s Otcem hovoří, když pobývá o samotě. Krista vidíme v evangeliu jako modlícího se. Kromě toho při různých příležitostech učí modlitbě své učedníky, na jejich prosbu jim odkazuje vzor správné modlitby „Otče náš“ a zanechává jim radu ohledně modlitby: „Bďte a modlete se, abyste neupadli do pokušení...“ (Mt 26,41)

2.2 Modlitba prvotní církve

Společenství apoštolů opět nachází samo sebe jako Kristovo společenství, jako jeho církev, v den seslání Ducha Svatého, když setrvává v modlitbě. Po dokonání výkupné oběti tedy církev začíná svou existenci od modlitby a v modlitbě. Skutky apoštolů nám ukazují prvotní církev jako modlící se společenství (2,42). Byli totiž spolu, četli Boží slovo, zpívali písně a žalmy a lámali chléb. Je dobré dodat, že když apoštolové zjistili, že správa jeruzalémské obce jim zabírá téměř veš-

kerý čas a omezuje jejich vnitřní spojení s Ježíšem Kristem, volí jáhny a svěřují jim vnější vedení obce a pro sebe si nechávají jakoby něco nejpodstatnějšího ve svém poslání: modlitbu a hlásání slova. Považují tedy modlitbu pro Kristovy učedníky za něco nejzásadnějšího. Těto modlitbě vyučují po celém světě a shromažďují své učedníky v modlitbě.

2.3 Modlitba v Kristově církvi

Kristus svým příkladem a naukou učinil své učedníky těmi, kteří se modlí, s ním a skrze něho vznášejí své modlitby k Bohu Otci v Duchu Svatém. Je to cosi obyčejného a přirozeného. Církve je společenstvím spojeným s Bohem, které Bohu prokazuje úctu, a společenstvím, jež je Kristem – Spasitelem uváděno do nového hlubokého spojení s Bohem. V církvi se na tomto základě během staletí rozvinula a prohloubila společná i osobní modlitba podle vzoru Ježíše Krista. Společná modlitba se projevuje svátostným spojením s Bohem, zejména při vysluhování nejsvětější oběti, v přijímání Těla a Krve Ježíše Krista, v jeho svátostné přítomnosti v Nejsvětější svátosti; a také prostřednictvím svátosti smíření. Osobní modlitba, církvi doporučovaná všem, rozkvetla v domácím zátíší, v samotě pouště, v tichu klášterů. Vede věřící k hlubokému spojení s Bohem, k setrvání v jeho živé a osobní přítomnosti, k tomu, aby vše vztahovali k němu. Příkladem této promodlenosti jsou především svatí a zbožní křesťané, u nichž obdivujeme modlitební spojení s Bohem a současně s tím ztišení, vítězství dobra a lásky v jejich životě.

Modlitba tedy nepochybně zaujímá přední místo v životě Kristových učedníků.

(...)

II. BŮH MODLITBY

Mnoho lidí se modlí povrchně. Mnoho jich modlitbu zanedbává a nelogicky tvrdí, že nemají čas na každodenní modlitbu, ale vždyť pomodlit se zbožně „Otče náš“ nezabírá víc než půl minuty času. Jiní věnují modlitbě mnoho hodin. Určitě to není věc nedostatku nebo přemíry času v lidském životě. Co tkví u základů hlubokého modlitebního spojení s Bohem či jeho nedostatku? Určitě je u základů hluboká víra a v ní nacházení skutečně Boží tváře. Jak

► často slyšíme rčení: „Bůh mě potrestal“, anebo „Bůh nemůže být až tak náročný!“ či „Odpustil mi?“ a stále vracení se k odpuštěným hříchům. Opravdu je v takových případech velmi snadné opustit modlitbu a spolu s ní celý náboženský život.

Hledejme tedy skutečnou tvář Boha, Boha naší víry a naší modlitby.

1. Bůh Stvořitel

Téměř u všech lidí se setkáváme s pojmem Boha jako Stvořitele, dárce života. Uznat Boha za svého Stvořitele nevede vždy k navázání bližších vztahů k němu. Existuje sice pocit určité závislosti na svém Stvořiteli, na niž však člověk často zapomíná nebo by se od ní rád osvobodil. Člověk by chtěl být svým pánem. Můžeme to vidět i u Adama, přestože se sám Bůh staral o bližší kontakty s člověkem. Ona Boží jinakost, jeho velikost, přivádí člověka k touze po vlastní velikosti, nezávislosti, a potom ke strachu před svým Stvořitelem. Ve skutečnosti člověk nenavázal bližší kontakt s Bohem. Pojetí Boha jako příčiny existence všeho i existence vlastní totiž nestačí k důvěrným vztahům, k hlubokému osobnímu spojení. Může se v takovém případě zapomenout na osobu a pojem první příčina se stává v prožitku velikosti své vlastní existence příliš vzdálený.

Podobně Bůh filosofů, Bůh jako absolutní bytí, nepromlouvá k celému lidskému nitru. Konec konců obyčejný člověk tento pojem neproniká a pro filosofy bude Absolutno rychle zbaveno skutečnosti a zůstane pouze pojmem, který nanejvýš rodí touhu po absolutnu. Dobrým příkladem vysvětlujícím toto postavení může být Edita Stein (sv. Terezie Benedikta od Kříže). Cestou fenomenologické analýzy došla k uznání Boha jako absolutna. Přesto, že již měla kontakt s věřícími, takové pojetí Boha jí nestačilo k obrácení, k tomu, aby se stala věřícím člověkem. Teprve když poznala mystické zkušenosti Boha, zakoušení Boha jako přítele, Boha lásky, tedy Boha osobního, promluvily tyto zkušenosti sv. Terezie od Ježíše a dovedly ji k samotnému obrácení, jež bylo zároveň vstupem do modlitby a do blízké důvěrnosti s Bohem.

(Pokračování)

Z Jerzy Gogola (ed.): *Řeholní formace. Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2002*
(Redakčně upraveno)

Suma o darech svatého Josefa (57)

TŘETÍ ČÁST

Kapitola VII:

Dar zbylých Bileamových požehnání

Třetí Bileamovo požehnání v 24. kapitole knihy Numeri (vv. 5–9) je vyjádřeno těmito slovy: „Jak jsou krásné tvé stany, Jakube, tvé příbytky, Izraeli! Rozprostírají se jako lesnaté údolí, jako zavlažované zahrady u řeky, jako aloe, které vysázel Hospodin, jako cedry u vod. Poteče voda z jeho věder, jeho semeno bude mít hojnost vody, jeho král bude vyvýšen nad Agaga, jeho království povzneseno. Bůh, jenž ho vyvedl z Egypta, je mu jako nosorožec. Pohltní národy, své protivníky, rozdrťí jejich kosti, svými šípy je zraní. Skrčil se, ulehl jako lev, jako lvice, kterou se nikdo neodvážá budít. Kdo ti bude žehnat, bude požehnan, kdo tě bude proklínat, buď proklet!“ Těmito

slovy se popisuje požehnání nevypověditelné krásy svatého Josefa. Vždyť různé dary, které utvářejí jedinou svatost, mohou být nazvány krásou, jak i Duch Svatý užívá často toto označení v Písni písní. A tak lze říci, že jako první duchovní dar shledáváme ve svatém Josefovi úplnost všech ctností, neboť to, co nejprve utváří tělesnou krásu, je úplnost údů. Ti totiž, co postrádají nějaký úd, jsou kvůli tomu oškliví. Avšak ze svatého Josefa vyzařovala úplnost všech ctností: ze strany praktického rozumu, označeného skrze Jakuba; ze strany spekulativního rozumu, označeného skrze Izrael; ze strany smyslových citů, které jsou správně nazvány jako zastíněné údolí, protože osvícení shůry vždy zastíňují temnotu těla; dále ze strany rozumové žádostivosti,⁽¹⁾ jež se podřizuje Bohu, dokud nebude potěšena nebeským zavlažením, a ze strany obdařujícího Boha, jehož pravice dává ctnostným úkonům pevnost a sílu, aby oslavovaly svého původce.

To druhé, co utváří tělesnou krásu, bývá označováno jako uměřenost údů. U ctností je touto uměřeností vzneše-

nost skutků, které z nich vycházejí. Bylo by velmi ohavné, kdyby z velkého množství ctností vycházely jen ojedinělé skutky, i když dobré, neboť je obvyklé, že oheň zahřívá velmi silně. Avšak svatý Josef znal skutky, jež byly vysoké jako libanonské cedry, jejichž semena a plody se nacházejí jen v těch myslích, které byly zavlaženy darem božských milostí.

Tím posledním, co utváří tělesnou krásu, je jasnost.⁽²⁾ Vždyť to, co je barevné, nazýváme obvykle krásným. Ve skut-

cích svatého Josefa zářil Kristus slunce, a to vzhledem k době. Jeho světlo bylo rozpoznáváno v pádu židovského království v Josefově době; v Josefově útěku, vyhnanství a návratu z Egypta a v rozvážnosti a statečnosti, s nimiž uchoval Syna Božího neporušeného před hněvem pronásledujících králů. Následovalo pak, že Josefovi nepřátelé a veškerá jejich

síla byli pohlceni pohany, totiž Římany. Když svatý Josef umíral, skrčil se jako ten nejsilnější lev a jako ten, kdo je ve víře v Krista lva nejobrněnější. Josefův pokoj se žádný ďábel neodvážil rušit předtím, než sestoupil do limbu otců,⁽³⁾ aby zde ve velké Boží síle oznámil příchod Velikána běžícího po cestě života smrtelníků.⁽⁴⁾ Konečně budoucí jasnost poznání důstojnosti a slávy svatého Josefa je velká v této poslední době, kdy ten, kdo ho proklínal, bude proklet větším prokletím, a to kvůli poznání majestátu Božího Syna, jenž ráčil Josefa nazývat svým otcem. A ten, kdo svatému Josefovi žehnal, nebude nikdy nenaplněn požehnáními, neboť je nemožné být nenaplněn požehnáními, žehnáme-li tomu, kdo je nejzáslužnější, nejzbožnější a nejmocnější.

Konečně čtvrtým a posledním Bileamovým požehnáním, jež je spíše příčinou požehnání než samotným požehnáním, je popsání Kristova příchodu, vyjádřené těmito slovy: „Vychází hvězda z Jakuba, povstává žezlo z Izraele...“⁽⁵⁾ atd. Ani v nejmenším nepochybujeme o tom, že vznešenost svatého Josefa má příčinu ve

▶ vtělení Krista a ve sňatku s požehnanou Pannou. A aby byl způsobilý pro tak veliký dar, přijal Josef neuvěřitelné množství Božích darů.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Tedy vzhledem ke svobodné vůli: V člověku je dvoji žádostivost (*appetitus*), totiž rozumová žádostivost čili vůle, která jde za dobrem poznáním rozumem, a smyslová žádostivost, která jde za dobrem poznáním smysly. O této druhé žádostivosti hovořil I. Isolani předtím. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ Jak je patrné, autor zde vychází z klasického učení o třech podstatných vlastnostech krásy, totiž úplnosti (*integritas*), uměřenosti (*proportio*) a jasnosti (*claritas*). [pozn. překl.]
- ⁽³⁾ Tedy tam, kde byli shromáždění spravedliví Starého zákona, očekávající vykoupení ze strany Krista a vstup do nebe. [pozn. překl.]
- ⁽⁴⁾ Tedy Ježíše Krista, který je jednorozený Syn Boha Otce.
- ⁽⁵⁾ Nm 24,17. Skutečný Velikán, jenž se svým vtělením stal smrtelným člověkem a žil naším životem. [pozn. překl.]

Liturgická čtení

- dokončení ze str. 3

neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhaně vám přepisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.“

V pekle Budapešti

P. Werenfried van Straaten
a maďarské povstání před šedesáti lety

Volker Niggewöhner, kontaktní osoba pro styk s veřejností a média při „Kirche in Not“, vzpomíná na maďarské povstání před 60 lety. Prozíravě a rozhodně reagoval otec Werenfried van Straaten na tento odboj proti komunistickému režimu. Neprodleně organizoval na Západě modlitební bouře a rozsáhlou pomoc evropských katolíků pro zraněné a uprchlíky. „Ozbrojen“ pouze růžencem odcestoval do Budapešti a setkal se s právě osvobozeným kardinálem Józsefem Mindszentyem. Podnětný dokument doby...

Dne 23. října 1956 se shromáždilo v ulicích Budapešti 250 000 demonstrantů, mezi nimi tisíce studentů, aby před parlamentem pokojně demonstrovali za svobodu a demokracii. V průběhu večera se změnila pokojná demonstrace na pouliční boj. Z řad státní bezpečnosti se střelilo do shromáždění. V následujících dnech se demonstrace rozšířily na boje po celém Maďarsku. Bilance: přes 20 000 mrtvých, 200 000 zraněných a asi půl milionu uprchlých.

V roce 1947 otcem Werenfriedem van Straatenem založená *Pomoc východnímu kněžstvu* (dnes „Kirche in Not“ – Církev v nouzi) se do té doby starala pouze o Němce odsunuté z Východu. Když otec Werenfried uslyšel o povstání Maďarska, jednal rychle.

Dne 26. října 1956 kolem 22. hodiny ohlašovalo rádio, že bylo přineseno prvních 250 raněných na rakousko-maďarské

hranice. Otec Werenfried se ihned stal poradcem maďarského oddělení pomocného díla a radil se s ním, jak tam může pomoci. Ještě téže noci začala bezprecedentní akce pro povstale Maďarsko.

Začalo to modlitební revoltou

Okolo půlnoci přicestoval otec Werenfried ze svého belgického premonstrátského kláštera do Bruselu a začal se modlit růženec se šedesáti přáteli z *Pomoci východnímu kněžstvu* na ulicích belgického hlavního města. Přemístili se před budovu maďarského velvyslanectví a modlili se za lidi v Budapešti. Totéž zopakovali před ambasádou Bulharska, Polska a Sovětského svazu. Byla to spontánní iniciativa, která rozdmýchala modlitební bouři, které se v Belgii účastnily stovky tisíc lidí.

Mezitím byly, jak požadovali demonstranti, otevřeny maďarské hranice. Tak mohly být dovezeny léky a léčebné pro-

Katoličtí studenti procházejí ulicemi Lovaně (Belgie) s modlitbou na protest proti násilnostem v Maďarsku. Modlitební akce po celé zemi byly iniciovány P. Werenfriedem.

► středky *Pomoci východnímu kněžstvu*. Organizační talent a vliv otce Werenfrieda umožnily, že již následující ráno mohlo vzlétnout letadlo s krevní plazmou a s dvěma a půl tunami medikamentů. Také z jiných zemí posílali letadly a auty spolupracovníci *Pomoci východnímu kněžstvu* balíky s pomoci.

Setkání s primasem v bojující Budapešti

Otec Werenfried se rozhodl odcestovat do Budapešti – bez platného cestovního pasu a bez víza, ale se svým růžencem, jak podotkl ve své biografii. Nastoupil do letadla do Vídně a cestoval s rakouskými a maďarskými kolegy dále do Budapešti. Zároveň bylo oznámeno osvobození kardinála Józsefa Mindszentyho. Biskup z Ostřihomi a primas Maďarska platil za národní symbol povstání proti komunismu a byl v roce 1949 v jednom vykonstruovaném procesu kvůli „rozvracení činnosti a špionáži“ odsouzen k celoživotnímu vězení.

Dne 30. října dospěli otec Werenfried a jeho přátelé do Budapešti. Město skýtalo hrůzný pohled. Vyhořelá ruská pancéřová vozidla a zničené domy vydávaly svědectví o urputných bojích v hlavním městě. Zatímco byli ještě na cestě, byl kardinál Mindszenty osvobozen. „Tři hodiny po jeho osvobození jsem stál s prezidentem rakouského sdružení Charity a některými dalšími v malé místnosti u kardinála Mindszentyho. Byli jsme prvními kněžími ze svobodného Západu, které spatřil. Revoluce byla již v plném běhu...“ poznává otec Werenfried van Straaten ve své knize *Nazývají mě Špekáterem*.

Kardinálovo poselství

Vyřídil kardinálovi zprávu o duchovní a materiální pomoci od *Pomoci východnímu kněžstvu* a přislíbil katolické církvi v Maďarsku další podporu. Očividně pohnutý primas přistoupil na to, aby charitativní pomoc západoevropské církve mohla být rozdělena na celé Maďarsko. Napsal děkovaný dopis a poprosil otce Werenfrieda při loučení: „Otče, když se nyní vrátíte na Západ, řekněte prosím svým přátelům, aby na nás nezapomněli. Řekněte jim, aby se modlili, více modlili, mnohem více modlili... neboť je před námi ještě těžký boj.“ Když delegace opus-

P. Werenfried van Straaten s primasem Maďarska kardinálem Józsefem Mindszentyem

tila 2. listopadu město, bylo oplakáváno již 20 000 mrtvých kvůli nasazeným tankům a zbraním Sovětského svazu.

Po svém návratu nechal otec Werenfried přeložit kardinálův děkovaný dopis a zveřejnit v tisku. Díky akci „Mindszentyho fondy“ se shromáždilo 8 milionů německých marek, s kterými se pomohlo také maďarským uprchlíkům v západní Evropě.

Západ se znovu naučil modlit

Ale nejdrahocennějším přínosem pro podporu Maďarska „byly bouřlivé nověny růžence, které udržovaly v bdělosti svědomí a navzdory vnějškově potlačenému povstání bezpochyby zapříčinily div milosti a požehnání v Maďarsku,“ napsal otec Werenfried. Z Bruselu se šířila solidární modlitba také do jiných belgických měst a nakonec do dalších evropských zemí.

Nedělejme si iluze! Co přijde po komunismu, nemůže být jen tak církví anektováno... Nejprve se musíme stát kvalitativně lepšími!... Miliony rebelů ve východní Evropě vnitřně překonaly marxismus. Můžeme se s nimi znovu sjednotit v pravdě, jen když překonáme náš materialismus.

Do svých vzpomínek vnesl otec Werenfried celkovou bilanci maďarského lidového povstání: „Maďarské povstání, které mělo ve svém důsledku desítky tisíc uprchlíků, zcela jistě mnohým otevřelo oči a srdce pro utrpení pronásledované církve. Křesťanský Západ se opět naučil modlit za 60 milionů utlačovaných,

trápených ďábelským režimem... za bratry v Maďarsku a v jiných satelitních státech... Skutečnost maďarského povstání byla sice blamáží pro komunismus, ale proto to ještě nebylo potvrzení živého společenství církve. Neboť Východ a Západ od sebe odrostly. Byla to proletariátní elita maďarské lidové demokracie, která ve jménu svobody, lidské osobnosti a sociální spravedlnosti revoltovala proti lži- vé marxistické diktatuře.“

„My křesťané se musíme stát kvalitativně lepšími“

„Tito mladí kontrarevolucionáři jsou našimi bratry, kteří byli o církev oloupeni, nebo snad nikdy k ní nepatřili, kteří přesto jsou u nás doma a které bez ustání musíme zahrnovat v naší modlitbě a naší láskou. Nedělejme si iluze! Co přijde po komunismu, nemůže být jen tak církví anektováno... Nejprve se musíme stát kvalitativně lepšími!... Miliony rebelů ve východní Evropě vnitřně překonaly marxismus. Můžeme se s nimi znovu sjednotit v pravdě, jen když překonáme náš materialismus.“

Povstání je potlačeno. Průlom v železné oponě je opět uzavřen. Ale uprostřed nás žijí uprchlíci, mnoho mladých lidí, kteří nám na svém vlastním životě ukazují, jak vypadá člověk, který prošel školou komunismu... On sám za to není zodpovědný, že na své duši utrpěl škodu. Ale v každém případě je typem člověka, kterému musíme přinést úcty; neboť tak bude po osvobození vypadat člověk, kterého budeme potkávat všude na Východě a s nímž budeme muset opět srůst v jednotu.

Modleme se často za naše bratry na Východě, aby je Pán brzy osvobodil a mohl je v míru přivést k nám. Ale modleme se také za sebe samotné, aby nás Pán očistil a aby naše nekřesťanskost nestála v cestě v opětném spojení s těmi v útrapách tříbenými a pravdu hledajícími.“

Ačkoliv bylo setkání s kardinálem Józsefem Mindszentyem jen krátké, trvale na otce Werenfrieda zapůsobilo. Bylo nejen počátkem rozsáhlé pomoci pro Maďarsko, nýbrž také počátkem úzkého přátelství s kardinálem. Po jeho smrti v roce 1975 mohl dokonce pronést řeč na kardinálově pohřbu.

Z Kirche Heute 10/2016 přeložil -jn-

Pondělí 30. 1. 2017

6:05 V pohorách po horách (16. díl): Klášťov **6:15** Bol som mimo: Peter Lipták **7:20** Světec dvou národů **7:50** Mezi pražci (54. díl): Leden 2017 **8:35** Na hranici pekla: Pronásledování křesťanů v Iráku **9:10** Jezuité o: INDIE - Na křižovatkách víry **9:30** Skryté poklady: Roman **10:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (128. díl): Proskovice - Tady jsme doma **11:25** Návrat lišky Bystroušky na Hukvaldy **11:40** Sedmihlásky (73. díl): Třeba su bled'učká + Vy mládenci **11:45** Klaunský pohádkový kuffík (16. díl): O čestnosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin (3. díl): Kázání ve tmě **13:20** Dopisy z rovníku **14:10** Milovat až do zabudnutí **15:05** Noční univerzita: P. Daniel Ange - Byl mrtev, a zase žije **16:00** V souvislostech (170. díl) **16:20** Putování modrou planetou: Venezuela **17:00** Legendární sestava Poutníků na Mohelnickém dostavníku 2015 (3. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 **17:25** Česká věda **17:45** Ars Vaticana (6. díl) **18:00** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **18:25** Sedmihlásky (73. díl): Třeba su bled'učká + Vy mládenci **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (17. díl): O lakomosti [P] **18:45** Odbarování - Otec Radek **19:00** Vatican magazine (894. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:30** Pan profesor **20:00** Dům nejen ze skla (20. díl) [L] **21:05** ARTBITR - Kulturní magazín (32. díl): S Josefem Koudelkou **21:15** Terra Santa news: 25. 1. 2017 **21:40** Noční univerzita: Dan Drápal - Církev v domě aneb Hluboké křesťanské obecnství **22:45** Vatican magazine (894. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:15** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **23:30** Kulatý stůl: Charta 77 a křesťané **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 31. 1. 2017

6:05 Má vlast: Bouzov **7:35** V souvislostech (170. díl) **7:55** Pod lampou **10:00** Outdoor Films s Jiřím Honem (56. díl): Fotografující poutník **11:35** Sedmihlásky (73. díl): Třeba su bled'učká + Vy mládenci **11:40** Klaunský pohádkový kuffík (17. díl): O lakomosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum: Záznam homilie P. Martina Šmída [P] **12:15** Muzikanti, hrajte **12:50** Ars Vaticana (6. díl) **13:00** Noční univerzita: Dan Drápal - Církev v domě aneb Hluboké křesťanské obecnství **14:10** V pohorách po horách (16. díl): Klášťov **14:25** Kulatý stůl: Charta 77 a křesťané **16:00** Vatican magazine (894. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **16:35** Po volání: Se salesiány v Brně - Žabovřeskách **17:35** Svoboda, kterou nám Bůh dal: Salesiáni v Žepči **17:55** Sedmihlásky (73. díl): Třeba su bled'učká + Vy mládenci **18:00** Cirkus Noeland (2. díl): Roberto, Kekulín a krmení zvířátek **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (18. díl): O něžnosti **18:40** Animované biblické příběhy: Daniel **19:10** Výchovný systém Dona Boska: Pouze láska vychovává **19:30** Zpravodajské Noeviny (835. díl): 31. 1. 2017 **20:00** Cesta zarubaná: představení z Dolních Bojanovic **22:00** Post scriptum: Záznam homilie P. Martina Šmída **22:10** Řeckokatolický magazín [P] **22:30** Až na konec světa **23:35** Zpravodajské Noeviny (835. díl): 31. 1. 2017 **0:00** U VÁS aneb Festivalové kukátko (13. díl) **1:00** Terra Santa news: 25. 1. 2017 **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 1. 2. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (835. díl): 31. 1. 2017 **6:25** Vatican magazine (894. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **7:00** Mše svatá z kostela Sv. Vincenta De Paul v Bratislavě [L] **8:20** Mwebare kwija - Klinika v buši **8:35** Noční univerzita: P. Daniel Ange - Byl mrtev, a zase žije **9:25** Ars Vaticana (6. díl) **9:40** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:55** Naše peníze, jejich osud **11:45** Klaunský pohádkový kuffík (18. díl): O něžnosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Zpravodajské Noeviny (835. díl): 31. 1. 2017 **12:30** Polední modlitba se čtením s bratry vincentiny v Bratislavě [L] **12:45** ARTBITR - Kulturní magazín (32. díl): S Josefem

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Koudelkou **12:55** Mosambik - Bom Padre **13:35** U VÁS aneb Festivalové kukátko (13. díl) **14:40** Jezuité o: INDIE - na křižovatkách víry **15:00** Missio magazin: leden 2017 **16:10** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **16:30** Vezmi a čti: Leden 2017 **16:50** Dokonalé rozpuštěldlo **17:00** Angola: Vstaň a chod', Angola **17:45** Adorace a modlitba nešpor: s vincentiny v Bratislavě [L] **18:50** Sedmihlásky (73. díl): Třeba su bled'učká + Vy mládenci **18:55** Klaunský pohádkový kuffík (19. díl): O podlosti **19:05** S Bohem podél Rio Marañón **19:30** Terra Santa news: 1. 2. 2017 [P] **20:00** Po volání: s vincentiny v Bratislavě [L] **21:10** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik - slovinský umělec, teolog a jezuita **21:30** Noční univerzita: P. ThLic. Martin Lanží - Dechristiana [P] **22:25** Generální audience Svatého otce [P] **23:05** Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin (3. díl): Kázání ve tmě **23:35** Bez tebe to nejde **0:35** Mariánské korunovace v dějinách **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 2. 2. 2017

6:05 Putování modrou planetou: Venezuela **6:40** Terra Santa news: 1. 2. 2017 **7:00** Víra do kapsy **7:20** Řeckokatolický magazín **7:35** Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha - O modlitbě **9:10** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik - slovinský umělec, teolog a jezuita **9:30** Vatican magazine (894. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:05** Kulatý stůl: Charta 77 a křesťané **11:40** Sedmihlásky (73. díl): Třeba su bled'učká + Vy mládenci **11:45** Klaunský pohádkový kuffík (19. díl): O podlosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Má vlast: Bouzov **13:50** Generální audience Svatého otce **14:25** Muzikanti, hrajte **15:00** Outdoor Films s Jiřím Honem (56. díl): Fotografující poutník **16:40** Zpravodajské Noeviny (835. díl): 31. 1. 2017 **17:05** V pohorách po horách (16. díl): Klášťov **17:15** Ars Vaticana (7. díl) **17:30** Mše svatá o Svátku Uvedení Páně do chrámu z baziliky sv. Petra v Římě [L] **19:00** Klaunský pohádkový kuffík (20. díl): O poslušnosti **19:10** Večeře u Slováků [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (836. díl): 2. 2. 2017 [P] **20:00** Jak potkávat svět (34. díl): S profesorem Dušanem Holým a jeho vnukem, klavírním virtuosem Dušanem Holým **21:25** Putování po evropských kláštřech: Trapistický klášter ve Vitorchiano, Itálie [L] **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Zpravodajské Noeviny (836. díl): 2. 2. 2017 **0:25** Skryté poklady: Roman **0:55** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 3. 2. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (836. díl): 2. 2. 2017 **6:25** Hrdinové víry (11. díl): P. František Šilhan SJ **7:30** Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin (3. díl): Kázání ve tmě **7:55** Ciferino Jiménez Malla - Cíkan v nebi **8:25** Plnou parou do srdce Beskyd **9:00** Noční univerzita: P. ThLic. Martin Lanží - Dechristiana **10:00** ARTBITR - Kulturní magazín (32. díl): S Josefem Koudelkou **10:15** Dům nejen ze skla (20. díl) **11:15** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **11:40** Sedmihlásky (73. díl): Třeba su bled'učká + Vy mládenci **11:45** Klaunský pohádkový kuffík (20. díl): O poslušnosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana (7. díl) **13:05** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik - slovinský umělec, teolog a jezuita **13:30** Legendární sestava Poutníků na

Mohelnickém dostavníku 2015 (3. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 **14:00** Putování modrou planetou: Venezuela **14:35** Historie sklářství v Karolince **15:00** Rozhovor s Mons. Dario Edoardo Viganò, vatikánským prefektem Sekretariátu pro komunikaci **15:35** Zpravodajské Noeviny (836. díl): 2. 2. 2017 **16:00** Cesta zarubaná: představení z Dolních Bojanovic **18:00** Děti Haiti **18:15** Tajemství skla **18:25** Sedmihlásky (73. díl): Třeba su bled'učká + Vy mládenci **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (21. díl): O prohanosti **18:45** Magadan - d'áblovlo hřiště **19:20** Putování po evropských kláštřech: Trapistický klášter ve Vitorchiano, Itálie **20:00** Kulatý stůl: Mediální gramotnost [L] **21:45** V pohorách po horách (16. díl): Klášťov **22:00** Večeře u Slováků **22:25** Outdoor Films s Jiřím Honem (56. díl): Fotografující poutník **0:00** Studentský Velehrad 2016 **0:35** Pražská Loreta **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 4. 2. 2017

6:05 Noemova pošta: Leden **7:40** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik - slovinský umělec, teolog a jezuita **8:05** Zpravodajské Noeviny (836. díl): 2. 2. 2017 **8:30** Cirkus Noeland (2. díl): Roberto, Kekulín a krmení zvířátek **9:00** Animované biblické příběhy: Daniel **9:30** Sedmihlásky (73. díl): Třeba su bled'učká + Vy mládenci **9:40** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **10:00** Cesta zarubaná: představení z Dolních Bojanovic **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:15** Post scriptum [P] **12:25** Pod lampou **14:30** Vezmi a čti: Leden 2017 **14:45** Večeře u Slováků **15:10** Jak potkávat svět (34. díl): S profesorem Dušanem Holým a jeho vnukem, klavírním virtuosem Dušanem Holým **16:35** Terra Santa news: 1. 2. 2017 **17:00** Dům nejen ze skla (20. díl) **18:05** Příběhy odvahy a víry: Babička Věra (4. díl): Láska a Naděje **18:35** Klaunský pohádkový kuffík (21. díl): O prohanosti **18:50** Sedmihlásky (73. díl): Třeba su bled'učká + Vy mládenci **18:55** Muzikanti, hrajte **19:30** V souvislostech (171. díl) [P] **20:40** Česká věda [P] **21:00** Mezi pražci (55. díl): Únor 2017 [P] **21:50** Po volání: s vincentiny v Bratislavě **22:50** Post Scriptum **23:00** Vatican magazine (894. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:30** Rozhovor s Mons. Dario Edoardo Viganò, vatikánským prefektem Sekretariátu pro komunikaci **0:05** Noční univerzita: P. Daniel Ange - Byl mrtev, a zase žije **0:50** Řeckokatolický magazín **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 5. 2. 2017

6:15 Ars Vaticana (7. díl) **6:25** Jak potkávat svět (34. díl): s profesorem Dušanem Holým a jeho vnukem, klavírním virtuosem Dušanem Holým **7:50** Transport **8:25** Skryté poklady: Roman **9:00** Putování modrou planetou: Venezuela **9:35** Večeře u Slováků **10:05** Řeckokatolický magazín **10:30** Mše svatá s farností Bohuslavice u Hlučína v kostele sv. Václava v Ostravě [L] **11:45** ARTBITR - Kulturní magazín (32. díl): S Josefem Koudelkou **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (171. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:25** Hlubinami vesmíru s prof. Petrem Kulhánkem: Gravitace, 1. díl **14:10** Muzikanti, hrajte **14:40** Noční univerzita: P. ThLic. Martin Lanží - Dechristiana **15:35** Vladyka **16:00** Po volání: S vincentiny v Bratislavě **17:05** Česká věda **17:20** Rozhovor s Mons. Dario Edoardo Viganò, vatikánským prefektem Sekretariátu pro komunikaci **17:55** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holubky **18:00** Cirkus Noeland (3. díl): Roberto, Kekulín a slon **18:30** Animované biblické příběhy: Ester **19:00** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik - slovinský umělec, teolog a jezuita **19:20** Skryté poklady: Milan [P] **20:00** Má vlast: Uherský Brod **21:10** V souvislostech (171. díl) **21:35** Dům nejen ze skla (20. díl) **22:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:00** Cesta zarubaná: představení z Dolních Bojanovic **0:55** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **1:35** Noční repríza dopoledních pořadů.

Liturgická čtení

Neděle 29. 1. – 4. neděle v mezidobí

1. čt.: Sof 2,3; 3,12–13
Ž 146(145),6c–7.8–9a.9bc–10
Odp.: Mt 5,3 (*Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.*
Nebo: *Aleluja.*)
2. čt.: 1 Kor 1,26–31
Ev.: Mt 5,1–12a

Pondělí 30. 1. – ferie

1. čt.: Žid 11,32–40
Ž 31(30),20.21.22.23.24
Odp.: 25 (*Vzmužte se a buďte srdnatí, všichni, kdo spoléháte na Hospodina.*)
Ev.: Mk 5,1–20

Úterý 31. 1. – památka sv. Jana Boska

1. čt.: Žid 12,1–4
Ž 22(21),26b–27.28+30ab.30c–32
Odp.: srov. 27b (*Kdo tě hledají, Hospodine, budou tě chválit.*)
Ev.: Mk 5,21–43

Středa 1. 2. – ferie

1. čt.: Žid 12,4–7.11–15
Ž 103(102),1–2.13–14.17–18a
Odp.: 17 (*Hospodinova láska od věků pro všechny, kdo se ho bojí.*)
Ev.: Mk 6,1–6

Čtvrtek 2. 2. – svátek Uvedení Páně do chrámu

1. čt.: Mal 3,1–4
nebo Žid 2,14–18
Ž 24(23),7.8.9.10
Odp.: 10b (*Hospodin zástupů, on je král slávy!*)
Ev.: Lk 2,22–40

Pátek 3. 2. – nezávazná památka sv. Blažeje

nebo sv. Ansgara
1. čt.: Žid 13,1–8
Ž 27(26),1.3.5.8b–9abc
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
Ev.: Mk 6,14–29

Sobota 4. 2. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Žid 13,15–17.20–21
Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6
Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
Ev.: Mk 6,30–34

Farnost Kvasice a místní Hnutí modliteb matek vás společně zvou v **sobotu 4. února 2017** na **HROMNIČNÍ BOHO-SLUŽBU MATEK ve farním chrámu Nanebevzetí Panny Marie a sv. Jana Nepomuckého v Kvasicích se žehnáním obět-ních svící a modliteb za děti.**

Program poutí: 10.00 hod. modlitba radostného růžence a příležitost ke svátosti smíření • 10.30 hod. mše svatá se žehnáním obět-ních svící a průvodem • 11.30 hod. adorace s modlitbami matek za děti • 12.00 hod. závěrečné pozhánání a zakončení poutí s udělením svatoblažejského pozhánání • 12.15 hod. posezení na faře. Srdečně zveme maminky k prožití společenství a k modlitbám za jejich děti.

Programové tipy TV LUX od 30. 1. 2017 do 5. 2. 2017

viac informácií na www.tvlux.sk

Pondelok 30. 1. o 15:30 hod.: Ruženec z Lúrd

Priamy prenos modlitby posvätného ruženca.

Štvrtok 2. 2. o 21:50 hod.: Na Zakarpátí s láskou (dokument)

V Mukačeve pôsobia tri sestry dominikánky zo Slovenska. Pre miestnych sú dôležité najmä ich modlitby a priateľstvo. Venujú sa aj menšine Slovákov, ktorí na Zakarpatskej Ukrajine žijú.

Piatok 3. 2. o 15:00 hod.: Hodina milosrdenstva

Modlitba k Božiemu milosrdenstvu.

Piatok 3. 2. o 16:30 hod.: Albánsko – Miesto, kde mám šancu rásť (dokument)

Projekt Adopcija na dial'ku® pomáha albánskym deťom a ich rodinám vďaka Slovenskej katolíckej charite a darcom zo Slovenska už od roku 2005.

Sobota 4. 2. o 20:30 hod.:

Pán Ježiš na návšteve (film)

Film rozpráva príbeh očami malého chlapca, ktorý prežíva jedinečný zážitok Ježišovej prítomnosti počas prvého svätého prijímania. Sila modlitby, problematika alkoholizmu v kresťanskej rodine, láska a odhodlanosť matky zachrániť rodinu a otcovo obrátenie sú východiskom pre silný príbeh. Väčšina záberov sa natáčala v malej zabudnutej dedinke uprostred krásnych slovenských hôr, v obci Veľké Borové. Okrem ochotníckych hercov si vo filme zahrali aj profesionálni herci Milan Ondřík a Zuzka Moravcová.

Nedeľa 5. 2. o 19:40 hod.:

Nová kvalita života

Lectio divina – meditatívne čítanie Svätého písma, sprevádzané modlitbou.

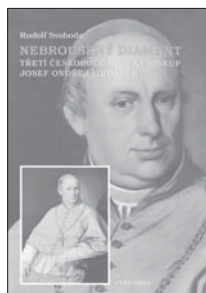
BREVIÁŘ PRO LAIKY

28. LEDNA – 4. ÚNORA 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 1.		PO 30. 1.		ÚT 31. 1.		ST 1. 2.		ČT 2. 2.		PÁ 3. 2.		SO 4. 2.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1722	1941	1181	1311	1296	1438	1213	1346	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	783	881	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1723	1941	1182	1312	1296	1438	1213	1346	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1297	1439	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1724	1942	1186	1317	1297	1439	1217	1351	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	691	780	1155	1284	1724	1943	1186	1317	1297	1439	1218	1351	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1724	1943	1186	1317	1297	1439	1218	1351	1655	1886		
Závěrečná modlitba	691	780	1156	1284	1293	1434	1187	1318	1298	1440	1304	1446	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1298	1440	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1299	1441	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	691	780	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1298	1440	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 28. 1.															
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1727	1946	1192	1323	1300	1442	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1300	1442	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1300	1443	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1730	1949	1196	1327	1302	1445	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	690	779	691	780	1164	1294	1731	1950	1196	1328	1303	1445	1227	1361	692	781
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1731	1950	1196	1328	1303	1445	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	691	780	691	780	1165	1295	1293	1434	1197	1329	1298	1440	1304	1446	692	782
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

BIOGRAFIE

NEBROUŠENÝ DIAMANT • TŘETÍ ČESKOBUDĚJOVICKÝ BISKUP
JOSEF ONDŘEJ LINDAUER
Rudolf Svoboda • Odborní recenzenti PhDr. Jitka Jonová, Th.D. a PhDr. Jaroslav Coranič, Ph.D.

Publikace je věnována životu a dílu Josefa Ondřeje Lindauera (1784–1850), který byl v letech 1846–1850 třetím českobudějovickým biskupem. Přibližně do svých šedesáti let žil Lindauer běžným životem tehdejšího duchovního. Díky svým schopnostem a úspěšnému působení v duchovní správě českobudějovické diecéze a pražské arcidiecéze se stal členem pražské metropolitní kapituly a radou zemského gubernia pro duchovenské záležitosti. Na těchto pozicích získal kromě zkušeností také důležité vztahy, které posléze hrály významnou roli v procesu jeho biskupského jmenování. Biskupské období Lindauerova života trvalo necelých pět let, ale bylo hlavně svým tempem velmi intenzivní a na události bohaté. V diecézi se zaměřil zejména na zefektivnění práce duchovní správy, provádění pravidelných vizitací a formaci budoucích kněží. Výrazným způsobem se zapsal také do společenského dění ve svém biskupském sídelním městě. V biskupské funkci se v letech 1848–1850 stal součástí změn v oblasti vztahů církve a státu. Zúčastnil se jak církevně-politických jednání v Kroměříži, tak posléze i ve Vídni. Mezi jeho nejvýznamnější starosti a aktivity však patřila péče o potřebné, které se věnoval s velkým osobním nasazením.

Vyšehrad, spol. s r. o. • Brož., A5, 142 stran, 198 Kč

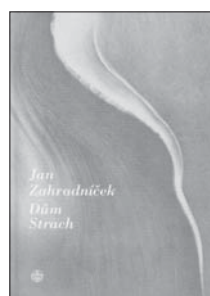
POEZIE

JSEM VÝŠLEH Z OHNĚ K OHNI
G. M. Hopkins • Výběr básní uspořádal a přeložil Josef Hrdlička • Odpovědný redaktor Michal Altrichter

Kolekce básní slavného anglického básníka Gerarda Manleyho Hopkinse (1844–1889) v překladu biskupa Josefa Hrdličky postihuje běžné události našeho dne, v nichž spatřuje podnětnou vznešenost: ta nás opět ubezpečuje, že život má hluboký význam a láska nevymizela.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o. • Druhé, rozšířené vydání Váz., přebal, 170x185 mm, křídový papír, 128 stran, 165 Kč

DŮM STRACH
Jan Zahradníček • Redigovala Blanka Koutská • Odpovědná redaktorka Marie Válková • Doslov Miloš Doležal

Básník, překladatel, publicista a esejista Jan Zahradníček patří mezi významné české básníky 20. století a je vrcholným představitelem české katolické poezie. V roce 1951 byl zatčen a v roce následujícím při vykonstruovaném procesu s katolickými spisovateli a intelektuály – B. Fučík, Z. Kalista, J. Knap, F. Křelina, L. Kuncič aj. – odsouzen v Brně k 13 letům vězení. Jeho dílo odráží válečná a vězeňská traumata i tíživé osobní zážitky, jež se promítly do melancholie a smutku pro jeho básně charakteristické.

Vyšehrad, spol. s r. o. • Váz., 109x151 mm, 120 stran, 168 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz); objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzinger aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.